

KRÓTKIE DONIESIENIA**SHORT COMMUNICATIONS****735** Nowe stanowiska trzech gatunków z rodzaju *Brachygluta* THOMSON, 1859 (Coleoptera: Staphylinidae: Pselaphinae) w południowo-wschodniej Polsce

New localities of three species of the genus *Brachygluta* THOMSON, 1859 in Southeastern Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Staphylinidae, Pselaphinae, *Brachygluta*, new records, SE Poland.

Niniejsze doniesienie stanowi uzupełnienie wiedzy o rozszedleniu trzech gatunków chrząszczy z rodzaju *Brachygluta* THOMSON, 1859 w południowo-wschodniej Polsce. Podane niżej stanowiska zlokalizowane są na terenie dwóch krain: Beskidu Wschodniego i Bieszczadów (BURAKOWSKI i in. 1978: Kat. Fauny Pol., XXIII, 5: 1-356). Wszystkie okazy zostały zebrane przez autora i znajdują się w jego kolekcji.

Brachygluta (s. str.) *trigonoprocta* (GANGLBAUER, 1895)

Beskid Wschodni:

- EA80 Krzemienna ad Dynów, 22 III 2012, 5♂, wysiane ze ściółki w nadrzecznym łągu wierzbowym (*Salicetum albo-fragilis*), na brzegu rzeki San;
- EV98 Manasterzec ad Sanok, 17 X 2012, 1♂; idem, 26 XI 2012, 11♂; idem, 29 X 2013, 4♂, wszystkie wysiane ze ściółki w nadrzecznym łągu wierzbowym (*Salicetum albo-fragilis*), na brzegu rzeki San;
- EV68 Głębokie ad Rymanów, 17 X 2012, 1♂, wysiany z napływek, na brzegu zbiornika zaporowego Jezioro Sieniawskie.

W Polsce gatunek rzadko odławiany, znany z nielicznych stanowisk w południowej części kraju. Współcześnie podany tylko z Beskidu Sądeckiego – dolina rzeki Wielka Roztoka i Ojcowskiego Parku Narodowego – obszar ochrony ścisłej Chełmowa Góra (JAŁOZYŃSKI i in. 2005: Wiad. Entomol., 24 (4): 245-246). Rozszedlenie tego marnika w Polsce omówione zostało szczegółowo w cytowanej wyżej pracy.

Brachygluta (s. str.) *klimschi* HOLDHAUS, 1902

Beskid Wschodni:

- EV98 Manasterzec ad Sanok, 19 XI 2012, 1♂; idem, 26 XI 2012, 14♂; idem, 29 X 2013, 4♂, wszystkie wysiane ze ściółki w nadrzecznym łągu wierzbowym (*Salicetum albo-fragilis*), na brzegu rzeki San;
- EV68 Głębokie ad Rymanów, 17 X 2012, 1♂, wysiany z napływek, na brzegu zbiornika zaporowego Jezioro Sieniawskie;
- EV69 Odrzechowa vic. ad Rymanów, 24 VIII 2013, 1♂, wysiany z napływek, na brzegu zbiornika zaporowego Jezioro Sieniawskie.

Bieszczady:

- FV24 Berezki ad Ustrzyki Górne, teren projektowanego rezerwatu Przełom Wołosatego, 17 IX 2014, 1♂, wysiany ze ściółki w nadrzecznej olszynie górskiej (*Alnetum incanae*), nad potokiem Wołosaty.

Gatunek górski, w Polsce znany z jednego stanowiska w Bieszczadach (Ustrzyki Górne) (KUBISZ i JAŁOSZYŃSKI 2009: Wiad. Entomol., **28** (2): 83-90) oraz dwóch stanowisk w Beskidzie Wschodnim – Krzemienna i Witryłów (TWARDY 2013: Wiad. Entomol., **32** (3): 230).

Brachygluta (s. str.) *xanthoptera* (REICHENBACH, 1816)

- Beskid Wschodni: EV69 Odrzechowa vic. ad Rymanów, 24 V 2012, 1♂, na brzegu zbiornika zaporowego Jezioro Sieniawskie.

Jeden z najrzadziej wykazywanych gatunków z rodzaju *Brachygluta* na terenie kraju. Według Katalogu fauny Polski (BURAKOWSKI op. cit.) chrząszcz ten wykazany został z sześciu krain: Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej, Dolnego Śląska, Wyżyny Lubelskiej, Beskidu Zachodniego, Beskidu Wschodniego i Pienin. Jednak wszystkie dane faunistyczne na temat tego marnika, pochodzą z końca XIX i początku XX wieku. Z Beskidu Wschodniego podawany z okolic Przemyśla (BURAKOWSKI idem.) Powyższe nowe stanowisko jest pierwszym od ponad 80 lat stwierdzeniem tego gatunku w Polsce.

Serdecznie dziękuję dr. hab. Pawłowi JAŁOSZYŃSKIEMU za potwierdzenie poprawności oznaczenia *B. xanthoptera*.

Dariusz TWARDY, Brzozów

736 Nowe stanowiska *Benibotarus taygetanus* (PIC, 1905) i *Erotides cosnardi* (CHEVROLAT, 1831) (Coleoptera: Lycidae) w Polsce

New localities of *Benibotarus taygetanus* (PIC, 1905) and *Erotides cosnardi* (CHEVROLAT, 1831) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Lycidae, *Benibotarus taygetanus*, *Erotides cosnardi*, faunistic records, Poland.

Benibotarus (*Sibotarus*) *taygetanus* (PIC, 1905)

Gatunek bardzo rzadki na terenie Polski, dotychczas notowany tylko z trzech krain: Pojezierza Mazurskiego – Puszcza Romincka, Beskidu Zachodniego – Cieszyn, Roztoka Wielka koło Rytra i Beskidu Wschodniego – góra Turnica i Chwaniów koło Przemyśla (BURAKOWSKI i in. 1985: Kat. Fauny Pol., **23** (10): 1-401; BURAKOWSKI 2003: Klucze Oznac. Owad. Pol., **19** (29-30): 1-39). W ostatnim czasie stwierdzony na terenie miejscowości Bartne w Beskidzie Wschodnim (SZCZEPAŃSKI i in. 2015: Acta Ent. Siles., **23**: 1-7).

Chrzążcze poławiane są zwykle w czerwcu i lipcu, przeważnie na zarośniętych pobrzeżach potoków oraz na zmurszałych złomach i pieńkach (BURAKOWSKI 2003: op. cit.).

Poniżej podaję nowe stanowiska *B. taygetanus* (w tym pierwsze stwierdzenie w Bieszczadach):

- Bieszczady: FV24 Berezki ad Ustrzyki Górne, nad potokiem Wołosaty, 10 VII 2014, 1 ex., zebrany z leżącej, spróchniałej kłody (buk lub jawor) w buczynie karpackiej,

- leg. et coll. D. TWARDY; idem. nad potokiem Zwór (dopływ Wołosatego), 22 VII 2015, 2 exx., zebrane z roślinności zielnej na śródleśnej młace, w otoczeniu buczyny karpackiej, leg. et coll. D. TWARDY;
- Beskid Wschodni: EV58 Cergowa Góra ad Dukla, 3 VIII 2015, 1 ex., zebrany z roślinności runa w buczynie karpackiej, leg. et coll. D. TWARDY.

Erotides (Glabroplatycis) cosnardi (CHEVROLAT, 1831)

W Polsce gatunek rzadko spotykany, znany głównie z południowej i wschodniej części kraju. Stwierdzony w 9 krainach: Dolny Śląsk, Wyżyna Lubelska, Sudety Wschodnie, Beskid Zachodni, Beskid Wschodni, Pieniny, Pojezierze Mazurskie, Puszcza Białowieska, Góry Świętokrzyskie (BOROWIEC i in. 1992: Wiad. Entomol., **11** (3): 133-141; BOROWSKI 2001 [W:] SZUJECKI (red.): Próba szacunkowej waloryzacji lasów Puszczy Białowieskiej metodą zooindykacyjną. Wyd. SGGW, Warszawa: 287-317; BURAKOWSKI i in. 1985: op. cit.; BYK 2001: [W:] SZUJECKI (red.): op. cit.: 333-367; BYK i in. 2006: [W:] SZUJECKI (red.): Zooindication-based monitoring of anthropogenic transformations in Białowieża Primeval Forest. Wyd. SGGW, Warszawa: 325-397; BYK 2007: [W:] BOROWSKI i MAZUR (red.): Waloryzacja ekosystemów leśnych Gór Świętokrzyskich metodą zooindykacyjną. Wyd. SGGW, Warszawa: 57-118; MACIEJEWSKI 1994: Wiad. Entomol., **13** (3): 199; SZAFRANIEC 1998 (1997): Wiad. Entomol., **16** (3-4): 135-141).

Chrząszcze pojawiają się w okresie od maja do lipca. Napotykane są na trawach, roślinach zielnych i krzewach oraz na zmurszałym drewnie drzew liściastych (BURAKOWSKI 2003: op. cit.).

Poniżej prezentuję nowe stanowiska *E. cosnardi* (w tym pierwsze stwierdzenie w Bieszczadach):

- Beskid Wschodni: EV98 Załuż ad Sanok, w sąsiedztwie rezerwatu „Góra Sobień”, 26 V 2009, 2 ex. (in copula), ziołorośla nad potokiem, leg. et coll. D. TWARDY; EV98 Bykowce ad Sanok, rezerwat „Polanki”, 13 V 2014, 1 ex., zebrany z roślinności runa w buczynie karpackiej, leg. et coll. D. TWARDY;
- Bieszczady: FV24 Bereżki ad Ustrzyki Górne, 27 V 2014, 1 ex., zebrany z roślinności runa w buczynie karpackiej, leg. et coll. D. TWARDY.

D. TWARDY, Brzozów

737 *Axinopalpis gracilis gracilis* (KRYNICKY, 1832) (Coleoptera: Cerambycidae) na Górnym Śląsku

Axinopalpis gracilis gracilis (KRYNICKY, 1832) (Coleoptera: Cerambycidae) in Upper Silesia

KEY WORDS: Coleoptera, Cerambycidae, *Axinopalpis gracilis*, Łęczszok Nature Reserve, Upper Silesia, Poland.

Axinopalpis gracilis gracilis (KRYNICKY, 1832) swoim zasięgiem obejmuje Europę, Azję Mniejszą, Kaukaz oraz północny Iran (SAMA 2002: Atlas of the Cerambycidae of Europe and the Mediterranean Area. Vol. 1. 173 pp.). Został wpisany na „Czerwoną Listę Zwierząt Ginących i Zagrożonych w Polsce” z kategorią DD (PAWŁOWSKI i in. 2002: Czerwona Lista Zwierząt Ginących i Zagrożonych w Polsce. Inst. Ochr. Przyr. PAN, Kraków. 155 pp. + suppl. 74 pp.). Gatunek ten w Polsce obserwowany jest sporadycznie,

najprawdopodobniej również ze względu na nocny, skryty tryb życia. Do 1950 roku znany był tylko z czterech stanowisk, jednakże od roku 1992 ukazał się szereg doniesień o jego występowaniu na terenie kraju, co podsumowali niedawno KALISIAK i WELNICKI (2013: Wiad. Entomol., **32** (4): 303-304). Obecnie jego znane stanowiska rozmieszczone są w obrębie sześciu krain zoogeograficznych. Jak dotąd nie był notowany z Górnego Śląska (BURAKOWSKI i in. 1990: Kat. Fauny Pol., XXIII, **15**: 1-312).

Poniżej podajemy pierwsze jego stanowisko na Górnym Śląsku, a jednocześnie drugie z terenu województwa śląskiego (KARPIŃSKI 2015: Acta. Ent. Siles., **23**: 1-2).

– CA05 Nędza ad Racibórz, rezerwat "Łęczczok", 13 VI 2015, 6 exx., ad lucem, leg. et det. L. KARPIŃSKI et W.T. SZCZEPAŃSKI.

Podczas przywabiania owadów do sztucznego źródła światła w rezerwacie przyrody „Łęczczok” (pozwolenie RDOŚ: WPN.6205.10.2013.MM.4) odłowiono łącznie 6 osobników *A. gracilis*. Aktywność chrząszczy odnotowano między godziną 22⁰⁰ a 23³⁰. Wcześniej, ani później nie przywabiono już żadnego osobnika. Odłowów dokonywano w odległości około 200 metrów od graniczącej z polem uprawnym, zwartej ściany lasu, w której dominują ponad stu letnie dęby, zaś w domieszce występują głównie lipy i graby. Ściana rezerwatu ma wystawę południowo-zachodnią. Warto również zaznaczyć, że podczas odłowu panowały optymalne warunki atmosferyczne (temperatura około 25°C, parno, przed burzą). Okazy dowodowe znajdują się w kolekcjach autorów.

Lech KARPIŃSKI, Wojciech T. SZCZEPAŃSKI, Kat. Zool., Uniw. Śląski, Katowice

738 Nowe dane o występowaniu rzadkich gatunków Arctiidae (Lepidoptera) na Wyżynie Lubelskiej

New data on the occurrence of rare species of Arctiidae (Lepidoptera) in the Lublin Upland

KEY WORDS: Lepidoptera, Arctiidae, *Phragmatobia luctifera*, *Hyphoraia aulica*, *Pericallia matronula*, *Arctia villica*, rare species, Lublin Upland, SE Poland.

Niniejsze doniesienie przedstawia wykaz nowych stanowisk na Lubelszczyźnie dla czterech rzadko spotykanych krajowych gatunków Arctiidae, z których trzy znajdują się w „Polskiej Czerwonej Księdze Zwierząt – Bezkręgowce” (PRZYBYŁOWICZ 2004: [W:] GŁÓWACIŃSKI i NOWACKI (red.): 284-287).

Phragmatobia luctifera (DENIS & SCHIFFERMÜLLER, 1775)

– EB68 Okale, 18 V 2003, 1♂, 51°18'14.3" N, 21°53'54.0" E, 132 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, w siedlisku zespołu *Inuletum ensifoliae*; idem, 26 V 2003, 1♀, 51°18'4.4" N, 21°53'49.7" E, 138 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, na skałce wapiennej.

Hyphoraia aulica (LINNAEUS, 1758)

– EB68 Okale, 10 V 2009, 1♂, 51°18'1.8" N, 21°54'22.8" E, 148 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, w siedlisku zespołu *Inuletum ensifoliae*.

Pericallia matronula (LINNAEUS, 1758)

– FB66 Zawadówka, 29 VI 1994, 1♂, 51°07'10.7" N, 23°23'15.0" E, 204 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, do światła na skraju torfowiska węglanowego.

Arctia villica (LINNAEUS, 1758)

- FB07 Lublin, 11 VI 1993, 1♀, 51°14'54.2" N, 22°31'13.8" E, 213 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, na chodniku w zachodniej części miasta; idem, 27 VI 2002, 1♂, 51°10'19.2" N, 22°30'33.7" E, 176 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA, w przydomowym ogródku; idem, 12 VI 2006, 1♂, 51°15'38.2" N, 22°30'46.8" E, 193 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA i E. GÓRSKA-DRABIK, do światła, w arboretum Ogrodu Botanicznego UMCS.

Wojciech SEKUŁA, Radosław ŚCIBIOR, Uniw. Przyrodn., Lublin

739 Nowe stanowisko *Archanara neurica* HÜBNER, 1808 (Lepidoptera: Noctuidae) w Polsce

A new locality of *Archanara neurica* HÜBNER, 1808 (Lepidoptera: Noctuidae) in Poland

KEY WORDS: *Archanara neurica* HÜBNER, Lepidoptera, Noctuidae, Poland, new record.

Rodzaj *Archanara* WALKER, 1866 reprezentowany jest w Palearktyce przez 4 gatunki, przy czym z Europy i Polski dotychczas wykazane zostały 2 gatunki: *A. neurica* HÜBNER, 1808 i *A. dissoluta* TREITSCHKE, 1825 (ZILLI i in. 2005: Noctuidae Europaeae. Vol. 8: 1-323). Powyżej wymienione, blisko spokrewnione gatunki są stosunkowo często mylone, a ich pewna determinacja wymaga czasem analizy aparatów kopulacyjnych. *A. dissoluta* posiada w Polsce wiele znanych stanowisk występowania na obszarze całego kraju (BUSZKO i NOWACKI 2000: Pol. Ent. Monogr., 1: 1-178), na których niejednokrotnie występuje licznie. Natomiast *A. neurica* jest stwierdzana niemiernie rzadko, historycznie wymieniana jest z Gdańska, okolicy Poznania (ROMANIASZYN i SCHILLE 1929: Prace Monogr. Kom. Fizjogr., 6: 1-552). Bardziej aktualne dane dotyczą motyli odłowionych na terenie północno-wschodniej Polski, na stanowiskach Białowieża i Czerlonka (BUSZKO i in. 1996: Parki Nar. Rez. Przyr., 15 (4): 3-46). Ostatnie znane doniesienia literaturowe to stanowiska Łeba i Piaski (NOWACKI J. 1994: Wiad. Entomol., 12 (Supl.): 1-127).

W trakcie prowadzonych badań nad rozszedleniem motyli w północno zachodniej Polsce odkryto nowe stanowisko występowania *A. neurica* w naszym kraju:

- VV56 leśn. Karsibór ad Świnoujście, 12 VII 2014, 1♂, leg. R. WĄSALA.

Oznaczenie motyla zostało potwierdzone analizą budowy aparatu kopulacyjnego.

Wspomniany osobnik odłowiony został na światło lampy żarowo-rtęciowej o mocy 250W zainstalowanej w samolówce świetlnej obok leśniczówki Karsibór. Odkrycie tego stanowiska w północno-zachodniej Polsce było spodziewane, ponieważ najbliższe znane już historycznie stanowisko znajduje się na terenie Niemiec obok miejscowości Anklam zaledwie 40 km na zachód od Świnoujścia (URBAHN i URBAHN 1939: Stett. Ent. Ztg., 100: 185-826.).

ROMAN WĄSALA, Kat. Ent. Ochr. Środ., UP w Poznaniu

740 Nowe stanowisko *Calyptra thalictri* (BORKHAUSEN, 1790) (Lepidoptera: Noctuidae) w Polsce

A new locality of *Calyptra thalictri* (BORKHAUSEN, 1790) (Lepidoptera: Noctuidae) in Poland

KEY WORDS: Lepidoptera, Noctuidae, *Calyptra thalictri*, new locality, SE Poland.

Gatunek euroazjatycki. Stwierdzony w większości krajów europejskich, lecz zazwyczaj spotykany lokalnie. Nie wykazany został dotychczas z: Portugalii, Wielkiej Brytanii, Irlandii, Holandii, Belgii, Danii, Litwy, Łotwy, Islandii oraz Norwegii. Siedlisko jego występowania stanowią ciepłolubne murawy oraz wąwozy (BUSZKO i MASŁOWSKI 2012: Motyle Nocne Polski. Część I, 301 ss.). W Polsce wykazany dotychczas jedynie z południowo-wschodniej części kraju: Podkarpacia (BUSZKO, NOWACKI 2000: Pol. Entomol. Monogr., 1: 1-176), Małopolski (NOWACKI i WAŚALA 2001: Pol. Pismo Entomol. 70: 267-269) oraz Lubelszczyzny (NOWACKI i PAŁKA 2013: Wiad. Entomol. 32: 139-146). Poniżej podajemy kolejne stanowisko z Lubelszczyzny.

– Wyżyna Lubelska, FB18 Lublin, „Uroczysko Lipnik”, 20 VII 2010, 1♀, 51°16'19.7" N, 22°37'01.7" E, 176 m n.p.m., leg. W. SEKUŁA.

Osobnik został odłowiony w dzień słoneczny, na lessowym zboczu o ekspozycji południowej.

„Uroczysko Lipnik” stanowi część dzielnicy Rudnik, położonej w północno-wschodniej części Lublina. Obszar ten o powierzchni 5,5 ha stanowi rozległy wąwóz lessowy porośnięty przez ciepłolubne zbiorowiska roślinności murawowo-zaroślowej. Licznie występuje tu roślina żywicielska gatunku, którą jest rutewka mniejsza *Thalictum minus* L. W ostatnich latach wyraźnie zaznacza się tu zarówno sukcesja roślinności w kierunku zbiorowisk krzewiastych i drzewiastych, jak i wypieranie roślin ksero-termicznych przez roślinność synantropijną. Na dnie wąwozu znajdują się zagłębienia wypełniające się wodą po intensywnych opadach i utrzymujące się tu wówczas przez dłuższy czas. Obecnie teren ten częściowo użytkowany jest przez zwolenników motocrossu, co może spowolnić niekorzystne procesy sukcesyjne.

Okaz dowodowy znajduje się w kolekcji pierwszego autora.

Wojciech SEKUŁA, Radosław ŚCIBIOR, Uniw. Przyrodn., Lublin

741 Nowe stanowiska klecaneek *Polistes nimpha* (CHRIST, 1791) i *Polistes dominula* (CHRIST, 1791) (Hymenoptera: Vespidae) w Polsce

New localities of paper wasps *Polistes nimpha* (CHRIST, 1791) and *Polistes dominula* (CHRIST, 1791) (Hymenoptera: Vespidae) in Poland

KEY WORDS: Vespidae, *Polistes nimpha*, *Polistes dominula*, Baltic Seashore, Poland.

W latach 2012–2014 zbierano obserwacje i materiały do poznania nowych stanowisk dwóch gatunków klecaneek: *Polistes dominula* oraz *Polistes nimpha*. Prowadzono czerpakowanie oraz wyszukiwanie gniazd na powierzchniach będących potencjalnymi miejscami gniazdowania klecaneek, głównie w dobrze nasłonecznionych miejscach z dużym udziałem roślin baldaszkowatych. Oznaczenia do gatunków klecaneek dokonano na podstawie klucza do oznaczania os Europy Środkowej (DVOŘÁK i ROBERTS 2006: Acta Entomol. Mus. Nat. Pragae, 46: 221-244).

W roku 2012 zaobserwowano dwa gniazda klecanek na obszarze Jaworzna, w dzielnicy Jeziorki. Z każdego gniazda odłowiono po jednym osobniku w celu identyfikacji gatunku. Odłowione imagines oznaczono jako *P. nimpha*:

– Górny Śląsk, CA76, Jaworzno 17 VII 2012, 2♀ leg. U. EICHERT, det. K.B. KOZYRA.

W roku 2013 prowadzono obserwacje w południowo-wschodnie okolicach Jarocina. W wyniku badań udało się odłowić osobniki z rodzaju rodzaju *Polistes* na 4 nowych stanowiskach.

Dla *P. dominula* stwierdzono następujące stanowiska:

– Nizina Wielkopolsko-Kujawska: XT75, Twardów 18 VII 2013, 4♀ każdy ze złowionych osobników pochodził z innego gniazda – jedno gniazdo założone było w drewnianym budynku gospodarczym, trzy kolejne natomiast w nieużytkowanych ulach pszczelich; XT75, Witoszyce 17 VIII 2013, 1♂2♀ XT75 Wola Książęca, 5 VIII 2013, 2♀.

Dla *P. nimpha* stwierdzono jedno stanowisko:

– Nizina Wielkopolsko-Kujawska: XT76, Wysogotówek 17 VIII 2013, 2♂ dodatkowo zlokalizowano 3 opuszczone gniazda założone na roślinach baldaszkowatych należącej najprawdopodobniej do *P. nimpha*.

Wszystkie osobniki pochodzące z Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej zostały odłowione przez M.J. TYCZEWSKĄ i oznaczone przez K.B. KOZYRĘ.

Do tej pory z obszaru Pobrzeża Bałtyku klecanki wykazywane były rzadko. Znane są jedynie stanowiska *Polistes dominula* z okolic Szczecina i z Sopotu (PAUL 1943: Stett. Ent. Ztg. (Stettin) **104**: 142-148; BLÜTHGEN 1961: Abh. Deutsch. Akad. Wiss., Kl. Chem. Geol. und Biol. **2**: 1-251) oraz *P. nimpha* z okolic Sopotu (CIECHANOWSKI i in. 2001: Przegł. Przyr., **22**: 69-91).

W dniach 13-14 lipca 2014 roku w miejscowości Smołdzino odnaleziono 10 gniazd klecanek. Z każdego z nich pobrano po 2-3 osobniki dorosłe w celu oznaczenia gatunku. Wszystkie pobrane imagines zostały oznaczone jako *Polistes nimpha*:

– Pobrzeże Bałtyku: XA45, Smołdzino gniazdo nr 1. 13 VII 2014, 3♀ nr 2. 13 VII 2014, 3♀ nr 3. 13 VII 2014, 3♀ nr 4. 14 VII 2014, 2♀ nr 5. 14 VII 2014, 2♀ nr 6. 14 VII 2014, 3♀ nr 7. 14 VII 2014, 3♀ nr 8. 14 VII 2014, 3♀ nr 9. 14 VII 2014, 3♀ nr 10. 14 VII 2014, 2♀. Wszystkie osobniki zostały odłowione i oznaczone przez K.B. KOZYRĘ.

W przypadku sześciu gniazd udało się oznaczyć gatunki roślin, na których zostały założone plastry. Pięć gniazd zbudowanych było na zdrewniałych łądych wrotycza pospolitego *Tanacetum vulgare*, a szóste na zdrewniałej łądyżce dziurawca zwyczajnego *Hypericum perforatum*. Pozostałe cztery gniazda również zbudowane były na zdrewniałych łądychkach pochodzących z poprzedniego sezonu wegetacyjnego, jednak oznaczenie gatunku roślin było niemożliwe.

W siedmiu gniazdach, podczas pobierania os do oznaczenia, stwierdzono obecność śladów bytowania charakterystycznych dla parazytoidea klecanek *Latibulus argiolus* (ROSSI, 1790). Miały one postać jasnoróżowych pozostałości po poprzecznych przegrodach oddzielających poczwarkę parazytoidea od pozostałości poczwarki gospodarza (MAKINO 1983: Kontyú **51**: 426-434).

Krzysztof B. KOZYRA, Zakł. Zool. Systemat., Wydz. Biol. UAM, Poznań
Monika J. TYCZEWSKA, Jarocin
Urszula M. EICHERT, Zakł. Zool. Systemat., Wydz. Biol. UAM, Poznań